

Συνών. ἀπεκεῖθε 1. β) Ἐπὶ στάσεως ἐν τόπῳ, ἐκεῖ πολλαχ. : Ἀποκεῖ κάτσε Κεφαλλ. Νά, ἀποκεῖ πάνου εἶναι τ' ἀμπέλι Προπ. (Κύζ.) Καὶ μετὰ τοῦ ἄρθρ. : Εἶναι 'ς τ' ἀποκεῖ χωριό - τὴν ἀποκεῖ μερὰ (ἀντί : 'ς τὴν) Πελοπν. (Σουδεν.) Ἡ χρῆσις καὶ μεσν. Πβ. Πρόδρομ. 2, 65 (ἐκδ. Hesselting - Pernot) «τὰ ἐσώτυπα, τὰ ἐξώτυπα, τὰ ἀπέδω καὶ τὰ ἀπέκει». γ) Ἀντὶ τῆς ἀντων. σὺ ἢ αὐτὸς κοιν. : Σὺ ἀπεκεῖ τί λές; Ἀπεκεῖ τί λέει; Δὲ βαρεῖσαι καὶ σὺ 'πεκεινά; Θράκ. (Σαρεκκλ.) δ) Ἐπὶ τῆς εἰς τόπον κινήσεως, πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος, ἐκεῖσε σύνθηθ. καὶ Ἀπουλ. (Καλημ.) : Ἀς πάη ἀποκεῖ ποῦ 'ρθε. Πήγαινε ἀποκεῖ ποῦ 'ρθες σύνθηθ. Πῆρε δὴ γ'ναῖκα τ' τσαὶ τὴ βήαινε ἀποτσεῖ ποῦ θενὰ περάσουνε εὔτειρ' (ἐκ παραμυθ.) Μύκ. Παρατήρα 'ποτσεῖ, παρατήρα 'πωδὰ Πάφ. || Ἄσμ.

Ἡ πεκεῖ ἀδὰ πῇ κλώδκεται τὰ ἄσπρα φορεμένος Χαλδ.

Πλέο δὲν εἶχαν τί κάμη μέσ' 'ς τὴ χώρα

το' ἄγγισε ὁ τσαιορὸ νὰ πὰ 'πουτοῦ το' ἀποτσεῖ

(χώρα = χωριό, νὰ πὰ 'πουτοῦ το' ἀποτσεῖ = νὰ πάν ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ἤτοι νὰ ξενιτευθοῦν) Καλημ. 2) Χρονικῶς α) Ἀπὸ τότε, ἔκτοτε Θράκ. Καπ. (Φλογ.) Λέσβ. Πόντ. (Κοτύωρ.) Χίος κ. ἀ. : Ἀπέτσει το' ὕσιρα Λέσβ. Ἐπεκεῖ κ' ὕστερία Κοτύωρ. Ἀπεκεῖ καὶ πέρα δὲν τὸν εἶδα Χίος. β) Ἀκολουθῶς, ἔπειτα πολλαχ. καὶ Καπ. (Συνασσ.) Πόντ. (Ἄμισ. Κερασ. Κρώμν. Οἶν. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.) : Εφάγαμε κ' ἤπιαμε καὶ ἀπέκει βγήκαμε σιργιάνι Πελοπν. (Αἴγ.) Πάνε καὶ ἀπέκειο πέρασε ἀπεδῶ (πήγαινε κτλ.) Θράκ. (Σηλυβρ.) Κε ἀπέκειο τί νὰ κάμωμνε; Χίος Τὸν ἐσκοτώσανε καὶ ἀπόκειας τὸν ἐροῖξανε 'ς ἓνα βηγαῖδι Κρήτ. Ἀφίνεις τὴ μυζήθρα νὰ πῆνεται μέσα 'ς τὸ καζάνι καὶ ἀπόκεις τὴ μαζώνεις μετὴ γουτάλα Κρήτ. Ἀπόκειας τσῆ παιζει μιὰ καὶ κόβγει τὴν ὀρά τζη (τσῆ παιζει μιὰ = τῆς δίνει μιὰ) αὐτόθ. Ἡγέννησε καλὰ καὶ ἀπέκεια ἠπόθανε Κίμωλ. Φωνάζει κάμπόσον καὶ ἀπόκον ἐρκεται πάλε Ρόδ. Ζυμώνομε τὸ τυρὶ το' ἀποτσεῖ τὸ βάνομε 'ς τὴ βρουγιὰ (εἶδος πηλίνου δοχείου) Κύθν. Τ' ἀμπέλια τὰ κλαδεύουνε τὸ Φλεβάρι καὶ τὰ σκάφτουνε, ἀπέκει τὰ σκαλίζουνε Ἰθάκ. Φάανε κ' ἤπιανε καὶ ἀπέκειο διάησαν Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Μοῦ χτύπησε νὰ σηκωθῶ το' ἀπέτσο ἠσηκώθησε το' ἤφνε Θήρ. Κε ἀπέκο μιλῆς κόμα; Τῆλ. Νὰ λάβον γὼ μιὰ βουλὰ τὰ λιπὰ 'ς τὰ χέρια μ' καὶ ἀπέκει ξέρον γὼ τί τὰ κάνου Σκόπ. Κάτσι κ' ἔφαγι, πέκεια σ'κώθ'κι κ' ἔφ'γι Σαμοθρ. Ἀ' πολωνέψωμε καὶ ἀπέκειο πλὸς ἂ πάμε μπρὸς Κάλυμν. Δέβα ἐσὺ κ' ἐπεκεῖ ἐρχομαι κ' ἐγὼ Χαλδ. Ἀφ'σ' τὴν κοσσάραν ἄς καλοπαδύν' κ' ἐπεκεῖ σπάεις ἀτεν (ἄφησε τὴν ὀρνιθα νὰ καλοπαχύνῃ καὶ ἔπειτα τὴν σφάζεις) Τραπ. Ἐρθαν εἴκοσ' νομάτ' κ' ἐπεκεῖ ἔρθες ἐσὺ (δηλ. ἦλθες εἰκοστός πρῶτος) αὐτόθ. || Φρ. Ἀπέκειο πλὸς (ἐπὶ τέλους) Κάλυμν. Τώρα καὶ ἀπέκει (οὐδέποτε) Λευκ. || Γνωμ. Πρῶτα φουρνὶν κ' ἐπεκεῖ ἐγκλησίαν (ἐπὶ τοῦ ἐξ ἀνάγκης ἐργαζομένου κατὰ τὰς ἐορτὰς καὶ διὰ τοῦτο μὴ δυναμένου νὰ ἐκκλησιάζε-ται) Τραπ. Χαλδ. || Παροιμ. Ὁ βασον κ' ἐπεκεῖ κακάντσον (γέννησε ἄβγὸ καὶ κατόπιν κακκάρισε. Πρὸς τὸν κομπάζοντα δι' ἔργα τὰ ὅποια ἀκόμη δὲν συνετελέσθησαν) αὐτόθ.

Πρῶτα πίνει ὁ κερασιτῆς καὶ ἀπέκει δι' τὸν ξένον (συνών. φρ. ὁ παππᾶς πρῶτα τὰ γένεια τοῦ βλογάει) Κερασ. || Ἄσμ.

Κε ἀπέκει πῆγε σπῖτι δους, δὴ μάννα δης ξετάζει Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.)

Ὅπου 'ς ἀγάπη θὰ βαλθῇ ἐμένα νὰ ρωτήσῃ

καὶ νὰ τοῦ εἰπῶ τὰ πάθη μου καὶ ἀπέκει ν' ἀγαπήσῃ

Αργυροῦδ.

Δὲν ἦτο κοῖμ' οἱ βάρβαροι ἀπάνω σου ν' ἀράξου καὶ ἀπόκειας Τοῦρκοι νὰ 'ρθοῦσι γιὰ νὰ σ' ἀπορορημάξουν!

Κρήτ.

Ἀκόμα δὲν τὸν ἤρρηκες τὸ μάνταλο ν' ἀνοίξῃς

νὰ μᾶσε δώσης τὰ λεφτὰ καὶ ἀπέκειο νὰ σφαλίσῃς

Ἀπύρανθ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Πρόδρομ. 3, 211 (ἐκδ. Hesselting - Pernot) «ἐκόλλησε καὶ ἀπέκει οὐκ ἀνασπᾶται».

γ) Τότε Καπ. Κορσ. Σίφν. : Ἀπέκεια εἶχα τὰ κατοίκια, ἦτανε κακοχρογιὰ Σίφν. || Ἄσμ.

Ἄν εἶσαι σὺ ὁ ἄντρας μου, ἂν εἶσαι ὁ καλὸς μου,

πές με σημάδια τοῦ σπιτιοῦ καὶ ἀπέκει νὰ σ' ἀνοίξω

Συνασσ.

Πόντεν ἰδῆς τὴν θάλασσα νὰ γίνῃ περιβόλι,

ἀπέκει ἀκαρτέρα με νὰ πὰμ' μαζὶ 'ς τὴν Πόλι

Κορσ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Γαδάρ. διήγ. στ. 155 (ἐκδ. Wagner σ. 128) «βλέπε καλὰ τὴν στράτα σου, θώρειε τὸν μπουσσουλὰ σου, νὰ μὴν παραστρατίσωμεν καὶ ἀπέκει σφάκελά σου». 3) Ἄλλως Ἰμβρ. Κίμωλ. Κῶς Σίφν. Σκόπ. : Ἐλα ποῦ 'μι ἀνήδουρους, πέκεια ἤξιρα γὼ τί θὰ 'κανα! Ἰμβρ. Δὲ μπουρεῖ οὐ πατέρας-ι-μ', ἀπέκει ἤρχομ'να γὼ τρέχουντα Σκόπ. Κε ἀπέκειο ὅσοι πλερώνουν κυρᾶδες οἱ κακόμοιροι, ὅλο κακὸ εἶναι Κίμωλ. 4) Ἐν τούτοις, παρὰ ταῦτα Νάξ.

(Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Μάν.) : Ἐκαμώνουδανε πῶς θέλει νὰ φύῃ καὶ ἀπέκειο δὲν ἤφνε Ἀπύρανθ. || Ἄσμ.

Μ' ἔδεργε καὶ μ' ἐμάλουνε καὶ μετὰ τὰ βόιδα μ' ἔστειλε...

μετὰ πάγουρα καὶ μετὰ βροχὲς καὶ ἀπέκει δὲν ἐπέθαινα

(ἐκ μοιρολ.) Μάν.

*ἀπεκεῖ-ἄνω ἐπίρρ. ἀπεκειάν' Πόντ. (Χαλδ.) ἀπακειάν' Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῶν ἐπίρρ. ἀπεκεῖ καὶ ἄνω.

Ἐπὶ κινήσεως ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, ἐκεῖ ἐπάνω, ἀπεκεῖ πρὸς τὰ ἄνω (ὁ τύπ. ἀπακειάν' δεικτικῶς) : Ἀπακειάν' πάει. Ἀπακειάν' ἐξέβεν ἅπ'αν 'ς σὸ ραδὶν (νὰ ἀπεκεῖ πρὸς τὰ ἄνω ἀνέβῃ ἐπάνω εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους). Ἀπεκειάν' ἄσ' σὸ περ'βόλ' ἐσέβεν 'ς σὸ κεπὶν (ἀπεκεῖ ἀπὸ τὸν τοῖχον ἀναρριχηθεῖς εἰσῆλθεν εἰς τὸν κῆπον). Συνών. *ἀπεκεῖ - καὶ ἄνω.

*ἀπεκεῖ-ἄνωθεν-κ' ἔσω ἐπίρρ. ἀπακειάνθεν-κ' Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀπεκεῖ ἄνωθεν κ' ἔσω.

Ἀπὸ τῶν ἐκεῖ ἀνωτέρω που μερῶν (τῆς κινήσεως νοουμένης πάντοτε ὀριζοντίας) : Ἀπακειάνθεν-κ' ἔρθεν κ' ἐδέβεν.

*ἀπεκεῖ-ἄνωθεν-καὶ ἄνω ἐπίρρ. ἀπακειάνθεν-κιάν' Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀπεκεῖ ἄνωθεν καὶ ἄνω.

Ἀπὸ τῶν ἀνωτέρω ἐκεῖ μερῶν πρὸς τὰ ἄνω : Ἀπακειάνθεν-κιάν' ἐξέβεν ἅπ'αν 'ς σὸ ραδὶν.

*ἀπεκεῖ-ἄνωθεν-μέρου ἐπίρρ. ἀπακειάνθεν-μέρ' Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῶν ἐπίρρ. ἀπεκεῖ ἄνωθεν καὶ μέρου, δι' ὃ ἰδ. μέρος.

Ἀπὸ τὸ ἐκεῖ ἐπάνω μέρος : Ἀπακειάνθεν-μέρ' ἐφόρτωσα τὸ μουλάρ' ξύλα.

ἀπεκεῖ-ἀπάνω ἐπίρρ. κοιν. ἀπακειᾶν' Πόντ. (Χαλδ.) ἀπατῶειπ'αν' Πόντ. (Ὁφ.) ἀπατῶειχαμπ'αν' Πόντ. (Ὁφ.) 'ποκειδξαπάνω Κύθηρ. 'ποκειδξαδάνω Κύθηρ.

Ἐκ τῶν ἐπίρρ. ἀπεκεῖ καὶ ἀπάνω. Ὁ τύπ. 'ποκειδξαπάνω ἔχει α' συνθετ. ἐκ τοῦ τύπ. ἀποκειδέ, δι' ὃ ἰδ. ἀπεκεῖ.

Ἀπεκεῖ ἐπάνω (οἱ τοῦ Πόντ. τύποι δεικτικῶς) ἔνθ' ἄν. : Ἀπακειᾶπ' ἄσ' σὸ ραδὶν (ἀπεκεῖ ἀπάνω ἀπὸ τὸ βουνό) Χαλδ. Ἀπακειᾶπ' ἄσ' σὸ δῶμαν (ἀπεκεῖ ἀπάνω ἀπὸ τὸ δῶμα) αὐτόθ.

*ἀπεκεῖ-ἀπάνω-καὶ κάτω ἐπίρρ. ἀπακειᾶπαγκαικὰ Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀπεκεῖ ἀπάνω καὶ κάτω.

Ἀπεκεῖ ἀποπάνω πρὸς τὰ κάτω ἔνθ' ἄν. : Ἀπακειᾶπαγκαικὰ κατηβαίν' (κατεβαίνει) Χαλδ. Ἀπακειᾶπαγκαικὰ τρέδ' (τρέχει) αὐτόθ.

*ἀπεκεῖ-ἀπάνω-κ' ἔσω ἐπίρρ. ἀπακειᾶπαγκέσ' Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀπεκεῖ ἀπάνω κ' ἔσω.

Ἀπὸ τῶν ἐκεῖ ἐπάνω που μερῶν (τῆς κινήσεως νοουμένης ὀριζοντίας) : Ἀπακειᾶπαγκέσ' ἄσ' σὸ χωράφ' κατ' ἔδ' ἐβ' (ἀπὸ τὰ ἐπάνω ἐκεῖ μέρη τοῦ χωραφιοῦ κάποιος ἐπέρασε).

*ἀπεκεῖ-ἀπέσω ἐπίρρ. ἀπεκειπέσου Πόντ. (Οἰν.) ἀπεκειπέσ' Πόντ. (Χαλδ.) ἀπακειπέσου Πόντ. (Οἰν.) ἀπακειπέσ' Πόντ. (Χαλδ.) ἀπακειπέσ' Πόντ. (Χαλδ.) ἀπατδαιχαμπέσ' Πόντ. (Ὁφ.)

Ἐκ τῶν ἐπιρρ. ἀπεκεῖ καὶ ἀπέσω.

Ἀπεκεῖ μέσα (οἱ ἐκ τοῦ ἀπα- τύπ. δεικτικῶς) ἔνθ' ἄν. : Ἀπακειᾶπέσ' ἄσ' σ' ὁσπίτ' ἐξέβ' (ἀπεκεῖ μέσα ἀπὸ τὸ σπίτι βγῆκε) Χαλδ.

*ἀπεκεῖ-ἀπέσω-καὶ κάτω ἐπίρρ. ἀπεκειᾶπεδκαικὰ Πόντ. (Χαλδ.) ἀπεκειᾶπιδκαικὰ Πόντ. (Χαλδ.) ἀπακειᾶπεδκαικὰ Πόντ. (Χαλδ.) ἀπακειᾶπιδκαικὰ Πόντ. (Χαλδ.) ἀπατδαιπιδκαικὰ Πόντ. (Ὁφ.) ἀπατδαιχαμπιδκαικὰ Πόντ. (Ὁφ.)

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀπεκεῖ ἀπέσω καὶ κάτω.

Ἀπεκεῖ μέσα ἀκριβῶς (οἱ μετὰ τοῦ ἀπα- τύπ. δεικτικῶς) ἔνθ' ἄν. : Ἀπακειᾶπεδκαικὰ ἄσ' σὸ χωράφ' κατηβαίν' (νὰ ἀπεκεῖ μέσα ἀπὸ τὸ χωράφι κατεβαίνει) Χαλδ.

*ἀπεκεῖ-ἀπέσω-κ' ἔσω ἐπίρρ. ἀπεκειᾶπεδκέσ' Πόντ. (Χαλδ.) ἀπεκειᾶπιδκέσ' Πόντ. (Χαλδ.) ἀπακειᾶπεδκέσ' Πόντ. (Χαλδ.) ἀπακειᾶπιδκέσ' Πόντ. (Χαλδ.) ἀπατδαιπιδέσ' Πόντ. (Ὁφ.) ἀπατδαιχαμπιδέσ' Πόντ. (Ὁφ.)

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀπεκεῖ ἀπέσω κ' ἔσω.

Ἀπὸ τῶν ἐντός που ἐκεῖ μερῶν (οἱ μετὰ τοῦ ἀπα- τύπ. δεικτικῶς).

*ἀπεκεῖ-ἀπέσω-κ' ἔσω ἐπίρρ. ἀπεκειᾶπεδκ' Πόντ. (Χαλδ.) ἀπεκειᾶπιδκ' Πόντ. (Χαλδ.) ἀπακειᾶπεδκ' Πόντ. (Χαλδ.) ἀπακειᾶπιδκ' Πόντ. (Χαλδ.) ἀπατδαιπιδκ' Πόντ. (Ὁφ.) ἀπατδαιχαμπιδκ' Πόντ. (Ὁφ.)

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀπεκεῖ ἀπέσω κ' ἔσω.

Ἀπεκεῖ μέσα πρὸς τὰ ἄνω (οἱ ἀπὸ τοῦ ἀπα- τύπ. δεικτικῶς) ἔνθ' ἄν. : Ἀπακειᾶπεδκ' ἄσ' σὸ χωράφ' πάει Χαλδ.

*ἀπεκεῖ-ἀποκάτω ἐπίρρ. ἀπεκειᾶφκὰ Πόντ. (Χαλδ.) ἀπακειᾶφκὰ Πόντ. (Χαλδ.) ἀπατδαιφκὰ Πόντ. (Ὁφ.) ἀπατδαιφκ' Πόντ. (Ὁφ.)

Ἐκ τῶν ἐπιρρ. ἀπεκεῖ καὶ ἀποκάτω.

Ἀπεκεῖ κάτω (οἱ ἀπὸ τοῦ ἀπα- τύπ. δεικτικῶς) ἔνθ' ἄν. : Ἀπακειᾶφκὰ ἄσ' σ' ἀδορών' (νὰ ἀπεκεῖ κάτω ἀπὸ τὸν ἀχυρῶνα) Χαλδ.

*ἀπεκεῖ-ἀποκάτω-καὶ κάτω ἐπίρρ. ἀπεκειᾶφκακ' Πόντ. (Χαλδ.) ἀπακειᾶφκακ' Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀπεκεῖ ἀποκάτω καὶ κάτω.

Ἀπεκεῖ κάτω (οἱ ἀπὸ τοῦ ἀπα- τύπ. δεικτικῶς) : Ἀπακειᾶφκακ' ἄσ' σ' ἡ κερί' τὴν πόρταν ἐχάθεν τὸ καλὰθ' -ι-μ' (νὰ ἀπεκεῖ κάτω κοντὰ ἀπὸ τὴν πόρταν τοῦ κήπου ἐχάθη τὸ καλὰθι μου).

*ἀπεκεῖ-ἀποκάτω-κ' ἔσω ἐπίρρ. ἀπεκειᾶφκακέσ' Πόντ. (Χαλδ.) ἀπακειᾶφκακέσ' Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀπεκεῖ ἀποκάτω κ' ἔσω.

Ἀπὸ τῶν ἐκεῖ κάτω που μερῶν (οἱ ἀπὸ τοῦ ἀπα- τύπ. δεικτικῶς).

*ἀπεκεῖ-ἀποκάτω-κ' ἔσω ἐπίρρ. ἀπεκειᾶφκακ' Πόντ. (Χαλδ.) ἀπακειᾶφκακ' Πόντ. (Χαλδ.) ἀπατδαιφκακ' Πόντ. (Ὁφ.) ἀπατδαιφκακ' Πόντ. (Ὁφ.)

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀπεκεῖ ἀποκάτω κ' ἔσω.

Ἀπεκεῖ κάτω πρὸς τὰ ἄνω (οἱ ἀπὸ τοῦ ἀπα- τύπ. δεικτικῶς) ἔνθ' ἄν. : Ἀπακειᾶφκακ' ἄσ' σ' ἡ στράταν ἔρται (ἔρχεται) Χαλδ.

*ἀπεκεῖ-ἄρτι ἐπίρρ. ποτδαιάρτε Καλαβρ. (Μπόβ.) Ἐκ τῶν ἐπιρρ. ἀπεκεῖ καὶ ἄρτι.

1) Πρὸ μικροῦ. 2) Εἰς τὸ ἐξῆς.

*ἀπεκεῖ-ἐδῶ ἐπίρρ. ποτδαιώδε Κύπρ. ποτδαι-ταῶδε Κύπρ.

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀπεκεῖ ἐδῶ. Τοὺς τύπ. ὦδε καὶ ταῶδε ἴδ. ἐν λ. ἐδῶ.

Ἀπεκεῖ πρὸς τὰ ἐδῶ, ὁπίσω : Ἡρτε ποτδαιώδε. Ἐξή-χασέν το ἰθαὶ στράφηθεν ποτδαι-ταῶδε νὰ τὸ φέρη (ἔστράφη ὁπίσω νὰ τὸ φέρη) || Φρ. Ἡρτεν ποτδαι-ταῶδε (ἔπαθεν ὑποτροπὴν τῆς νόσου).

ἀπεκεῖ-ἐμπρὸς ἐπίρρ. κοιν. ἀπεκειέμπρ' Πόντ. (Χαλδ.) ἀπακειέμπρ' Πόντ. (Χαλδ.) ἀπουτδαιέμπρ' Ἀπουλ.

Ἐκ τῶν ἐπιρρ. ἀπεκεῖ καὶ ἐμπρὸς, παρ' ὃ καὶ τύπ. ἔμπρου.

Ἀπεκεῖ ἐμπρὸς (ὁ τύπ. ἀπὸ ἀπα- δεικτικῶς) ἔνθ' ἄν. : Ἀπεκειέμπρ' ἄσ' σὸ χωράφ' Χαλδ. Ἀπακειέμπρ' ἄσ' σ' ὁσπιτί' τὴν πόρταν αὐτόθ.

*ἀπεκεῖ-ἐμπρου-κ' ἔσω ἐπίρρ. ἀπεκειέμπρ' κέσ' Πόντ. (Χαλδ.) ἀπακειέμπρ' κέσ' Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀπεκεῖ ἔμπρου κ' ἔσω. Τὸ ἔμπρου τύπ. τοῦ ἐμπρός.

Ἀπὸ τῶν ἐμπρὸς ἐκεῖ μερῶν (ὁ ἀπὸ τοῦ ἀπα- τύπ. δεικτικῶς).

*ἀπεκεῖ-ἐμπρου-κ' ἔσω ἐπίρρ. ἀπεκειέμπρ' κ' Πόντ. (Χαλδ.) ἀπακειέμπρ' κ' Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀπεκεῖ ἔμπρου κ' ἔσω.

Ἀπεκεῖ ἐμπρὸς πρὸς τὰ ἄνω (ὁ ἀπὸ τοῦ ἀπα- τύπ. δεικτικῶς).

ἀπεκεῖ-ἔξω ἐπίρρ. κοιν. ἀπεκειέξ' Πόντ. (Χαλδ.) ἀπακειέξ' Πόντ. (Χαλδ.) ἀπατδαιεξ' Πόντ. (Ὁφ.) ἀπουτδαιεξ' Ἀπουλ.

Ἐκ τῶν ἐπιρρ. ἀπεκεῖ καὶ ἔξω.

Ἐξω ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ μέρος (οἱ ἀπὸ τοῦ ἀπα- τύπ. δεικτικῶς).

*ἀπεκεῖ-ἔσω ἐπίρρ. ἀπεκειέσ' Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) ἀπακειέσ' Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) ἀπουτδέσ-σου Ἀπουλ.

Ἐκ τῶν ἐπιρρ. ἀπεκεῖ καὶ ἔσω.

